

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **K. U.**, ev. č. X
st. přísl. X

zast. JUDr. Petrem Navrátilem, advokátem
sídlem Joštova 4, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 28. 6. 2024, č. j. OAM-540/ZA-ZA11-VL15-2024

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 28. 6. 2024, č. j. OAM-540/ZA-ZA11-VL15-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o zamítnutí jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žaloba

2. Žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek jeho odůvodnění. Žalobce v rámci správního řízení podrobně vyličil, z jakých důvodů opustil zemi původu. Žalobce mimo jiné ve své žádosti a pohovorech uvedl, že v Turecku má ekonomické problémy. Jejich podstatu však žalovaný nezjišťoval. Z vyjádření žalobce je však jasné patrné, že v Turecku nemohl zůstat z důvodu spočívající v jeho soukromém a rodinném životě. Žalobce žije v partnerském vztahu s českou občankou, a to již po delší dobu. Měli v úmyslu žít a vést společnou domácnost v zemi jeho původu. To však nebylo možné, neboť okolí žalobce, zejména jeho rodina, jeho partnerku z náboženských důvodů nepřijala. Právě tato skutečnost byla příčinou ekonomických a existenčních obtíží žalobce v zemi původu, neboť jeho partnerský svazek z náboženských důvodů bránil jeho život v zemi původu. Žalobce fakticky musel volit mezi životem s partnerkou a životem v Turecku. Žalobce volil život se svou partnerkou a přesídlil s ní do ČR.
3. Žalobce dále namítal, že žalovaný se tímto aspektem žádosti prakticky vůbec nezabýval. Omezil se na konstatování, že soužití s partnerkou má řešit v režimu zákona č. 325/1999 Sb., o pobytu cizinců, na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“). Takto jednoduchý závěr je však nepřezkoumatelný. V první řadě je třeba uvést, že žalovaný neshromáždil (v odůvodnění neuvádí) žádné poznatky o tom, zda na straně žalobce neexistují překážky bránící úpravě pobytu žalobce s partnerkou na území ČR (např. dříve uložené správní vyhoštění). Pokud by žalobce nebyl oprávněn svůj pobyt řešit v rámci režimu zákona o pobytu cizinců, pak jinou možnost, než žádost o udělení mezinárodní ochrany nemá. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že obtíže jeho partnerky v Turecké republice jsou vztažné i vůči jemu. Prostředí žalobce v zemi jeho původu tedy odmítalo jeho partnerku přijmout z náboženských důvodů, a tudíž se jedná o okolnosti týkající se i žalobce a jsou i podřaditelné pod důvody dle zákona o azylu. Žalovaný se tak tímto aspektem žalobce měl podrobněji zabývat, opatřit si informace o situaci v zemi původu. To však žalovaný neučinil, čímž rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření především uvedl, že považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné a vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci. Žalobní argumentace není způsobilá zpochybnit důvodnost rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. V souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání.
Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady

2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.

6. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti.
7. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
8. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co ho vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
9. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznámá, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
10. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
11. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
12. Soud předně uvádí, že nenalezl žádná pochybení žalovaného, pokud jde o zjišťování skutkového stavu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalovaný při rozhodování vycházel převážně z tvrzení žalobce, přičemž mu při pohovoru byly kladeny otázky směřující ke zjištění důvodů opuštění Turecka, dále například otázky týkající se toho,

zda zaznamenal ve vlasti dříve nějaké obtíže, apod. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. [6 Azs 235/2004-57](#): „Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“ Postup žalovaného byl zcela vyhovující a v souladu s konstantní judikaturou. Naopak není patrné, že by řízení bylo vedeno jakkoli neobjektivně či jednostranně.

13. Soud rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Dle názoru Nejvyššího správního soudu existují v rámci azylového řízení dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neunes břemeno tvrzení, správní orgán de facto nemá o čem rozhodovat.“
14. Žalobce v žádosti uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani politicky aktivní. Dále uvedl, že v ČR chce zůstat se svojí partnerkou, českou státní příslušnicí, kterou nepřijala její rodina v Turecku. Nemůžou se dohodnout, zda se přemístí v rámci Turecka nebo zda zůstanou v ČR. Žádné další důvody nemá. Závěrem žádosti uvedl, že před 10 lety byl v Turecku odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody na 3, 5 roku za krádež motorky. V pohovoru pak uvedl, že v zemi původu mimo odsouzení za krádež motorky neměl žádné potíže se státní správou, policií, soudy nebo armádou. Neměl žádné potíže kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Rovněž uvedl, že původně chtěl odejít do Evropy (do Německa) z ekonomických důvodů. Nyní žádá o mezinárodní ochranu z důvodu společného žití s jeho partnerkou, která je státní příslušnicí ČR. Situace jeho rodiny v zemi původu byla špatná, otec ze zdravotních důvodů nemohl pracovat, matka pracovala jen sezóně při sklizních ovoce. Z Německa se vrátil do Turecka kvůli zemětřesení. Za ním přicestovala i jeho partnerka a spolu tam bydleli rok. Žalobce měl i docela dobře placenou práci. Dále uvedl, že jeho rodina jeho přítelkyni nepřijala z náboženských důvodů, a proto se rozhodli vrátit. Celé zázemí totiž měli v Adaně, kde kvůli rodině nemohli zůstat. Pokud by se musel vrátit do Turecka, znamenalo by to pro něj ekonomické problémy. K dotazu žalovaného, zda jsou nějaké další důvody pro žádost o mezinárodní ochranu, žalobce uvedl, že žádné další důvody nemá, má tady přítelkyni.
15. Co se týče podkladů pro vydání rozhodnutí, shromáždil žalovaný podklady, jejichž výčet uvedl na straně 2 rozhodnutí, přičemž žalobce měl možnost se k nim vyjádřit či navrhnout jejich doplnění, žalobce však ani k seznámení s podklady nedostavil. Konkrétně vycházel z informace OAMP- Turecko – politická a bezpečnostní situace v zemi ze dne 4. srpna 2023. Podkladem pro vydání rozhodnutí žalovaného mají být dle ustanovení § 23c písm. c) zákona o azylu přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany občanem. Tyto informace o

zemi původu musejí být v maximální možné míře 1) relevantní, 2) důvěryhodné a vyvážené, 3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a 4) transparentní a dohledatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Za náležité zjištění informací o zemi původu je odpovědný žalovaný (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 – 58, a ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017 – 36). Zprávy, které si správní orgán opatří, tedy musí být mj. adresné (relevantní) a aktuální. Zastaralost zpráv přitom *„nelze posuzovat pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové informace uplynul určitý čas; zastaralá je taková zpráva, která obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, již zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změnila situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 109/2019 – 74). Podle názoru soudu se jednalo o dostatečně aktuální informaci o zemi původu. Krajský soud je tedy toho názoru, že žalovaný si opatřil dostatečné zprávy o Turecké republice v kontextu s azylovým příběhem žalobce. Žalovaný není povinen ke každé jednotlivé informaci, kterou žadatel uvede, obstarávat vyčerpávající množství materiálů. Je povinen opatřit takové zprávy o zemi původu, které budou adresné ve vztahu k informacím poskytnutým žadatelem o mezinárodní ochranu a v přiměřené míře aktuální. Azylový příběh žalobce je přitom takový, že z něj žádným způsobem nevyplývá minulé pronásledování žalobce, ani riziko pronásledování v případě návratu do vlasti, ani riziko vážné újmy. Žalovaný proto opatřil takové informace, z nichž bylo možné zjistit celkovou bezpečnostní a politickou situaci v zemi. Žalobce přitom žádnou konkrétní námitku vůči jejich obsahu nebo obsahu zdrojů, na které informace odkazuje, nevznosl.

16. Stěžejní námitkou žalobce je, že se domnívá, že žalovaný pochybil, pokud jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalobce v žalobě konkrétně vytkl žalovanému, že se nezabýval posouzením jeho individuálních důvodů. K podání žádosti jej vedla skutečnost, že jeho partnerku jeho okolí, zejména jeho rodina, z náboženských důvodů nepřijala. Právě tato skutečnost byla příčinou jeho ekonomických a existenčních obtíží.
17. K tomu soud uvádí následující. Zákon o azylu předpokládá zamítnutí žádosti žadatele o mezinárodní ochranu pro zjevnou nedůvodnost z několika důvodů. V případě žalobce se jednalo o důvod podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, kdy toto ustanovení konkrétně uvádí, že *žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.*
18. Předpokladem pro zjevnou nedůvodnost žádosti dle uvedeného ustanovení je tedy současné naplnění dvou podmínek – uvádění výhradně ekonomických důvodů žadatelem a současné neuvádění skutečností svědčících o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14 a zákona o azylu. V dané věci proto bylo podstatné posoudit, zda byly naplněny obě tyto podmínky, a na základě toho, zda žalovaný postupoval správně, pokud žádost zamítl.

19. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že žalobce podal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany z ekonomických důvodů a zároveň neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo, že mu hrozí vážná újma dle § 14 a zákona o azylu.
20. Na základě skutečností uvedených žalobcem v žádosti a při pohovoru je proto třeba dospět ke shodnému závěru, k jakému došel žalovaný, tedy že žalobce uváděl ekonomické motivy žádosti (ekonomické problémy v případě návratu do země původu a zároveň nesdělil žádnou skutečnost, která by nasvědčovala jeho možnému pronásledování či hrozbě vážné újmy. Obě podmínky předpokládané ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu v dané věci byly tedy naplněny a žalovaný proto postupoval správně a v souladu se zákonem, pokud žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou. Žalobce uváděl, že jeho rodina z náboženských důvodů nepřijala jeho partnerku. Žalobce sám však žádnou skutečnost, který by znamenala jeho pronásledování z azylově relevantních důvodů či hrozbu vážné újmy netvrdil. Ani v žalobě pak neuváděl, že by mu vážná hrozba hrozila z důvodu odsouzení v Turecku k výkonu trestu odnětí svobody na 3, 5 roku za krádež motorky. Stalo se tak již před 10 lety, a tudíž lze předpokládat, že žalobce již svůj trest vykonal. Podle toho, co žalobce uvedl v žádosti při pohovoru, tak ani jeho partnerka nebyla vystavena pronásledování z náboženských důvodů. Toliko nepřijetí rodinou žalobce z náboženských důvodů nelze bez dalšího považovat za pronásledování podle zákona o azylu. Žalobce navíc při pohovoru výslovně uvedl, že po návratu z Německa do Turecka v roce 2023 spolu s partnerkou bydleli v Turecku rok a měl i dobře placenou práci. Žalobce sám ani netvrdil, že by o tuto práci přišel z důvodů toho, že jeho partnerkou je občanka ČR, která je jiného náboženského vyznání.
21. Soud nadto k věci uvádí, že podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu nelze ekonomické důvody žádosti o mezinárodní ochranu považovat za hrozbu pronásledování či vážné újmy ve smyslu § 12, resp. § 14a zákona o azylu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64, ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, či ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54). Mají-li ekonomické důvody žádosti nabýt relevance i z hlediska mezinárodní ochrany, musí k nim přistoupit další okolnosti, například musí ekonomické problémy žadatele ohrožovat existenčně a zároveň k nim dochází z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2008, č. j. 5 Azs 60/2008- 69, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2023, č. j. 10 Azs 321/2022-26). Žalobce však ani takové skutečnosti netvrdil. Uváděl, že veškeré zázemí měl v Adaně, kde kvůli rodině nemohl zůstat, a proto se rozhodli vrátit do ČR. Zdejší soud znovu poznamenává, že je to právě žadatel o mezinárodní ochranu, kdo je primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48). Správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jež vycházejí ze žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Nepřísluší mu tak domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k nim činit příslušná skutková zjištění (srov. rozsudek 5 Azs 225/2024 Nejvyššího správního soudu

- ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2020, č. j. 4 Azs 277/2018-60). Rozsah a obsah informací zjišťovaných o zemi původu se tak odvíjí od sdělení žadatele o mezinárodní ochranu (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2021, č. j. 3 Azs 118/2021- 39, bod [11] a tam citovanou judikaturu).
22. Podle § 16 odst. 4 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b*. Žalovaný tedy správně neposuzoval důvody pro udělení národního humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť při zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné se toto posouzení neprovádí. Soud pro úplnost dodává, že žadateli o mezinárodní ochranu lze udělit národní humanitární azyl jen v *případě hodného zvláštního zřetele*; teprve jde-li o případ hodný zvláštního zřetele nastupuje prostor pro správní uvážení žalovaného (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, č. 375/2004 Sb. NSS). Výkladem pojmu „*případ hodný zvláštního zřetele*“ a v návaznosti na něj důvody pro udělení národního humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu se zdejší soud zabýval v řadě svých předchozích rozhodnutí (viz. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, č. 3200/2015 Sb. NSS, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004-60, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, anebo ze dne 3. 5. 2018, č. j. 2 Azs 114/2018-30, č. 3751/2018 Sb. NSS). Z ustálené judikatury vyplývá, že pojem *případ hodný zvláštního zřetele* míří na situace, ve kterých žadatel o mezinárodní ochranu nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, avšak konkrétní okolnosti případu jsou natolik výjimečné, tedy zvláštního zřetele hodné, že by bylo v daném případě „nehumánní“ azyl neposkytnout. To umožňuje správnímu orgánu reagovat na případy, které byly v době přijímání zákona o azylu předvídané (jde např. o osoby zvláště těžce postižené, nemocné, osoby přicházející z oblastí postižených nejružnějšími přírodními a humanitárními katastrofami), ale také na případy nepředvídané. Azyl z humanitárních důvodů však nelze udělit pouze proto, že žadatel o mezinárodní ochranu by měl v zemi svého původu ekonomické potíže. Přestože v zemi původu může být obtížné najít si zaměstnání, které by žadateli o mezinárodní ochranu vystačilo k dostatečné obživě žalobce a jeho partnerky, nelze tyto obtíže vnímat jinak než jako potíže ekonomické, které samy o sobě případ hodný zvláštního zřetele nepředstavují. Žalobcova situace tak zjevně nepředstavuje případ, v němž by bylo nutno zvažovat (tj. využít správního uvážení) udělení národního humanitárního azylu.
23. Závěrem soud uvádí, že institut mezinárodní ochrany je třeba vnímat jako skutečně výjimečný prostředek, kterým je možné v mimořádných případech zajistit pomoc lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. To však případ žalobce není. Pokud má žalobce v úmyslu svůj pobyt v ČR legalizovat, je třeba postupovat podle předpisů cizineckého práva, zejména dle zákona o pobytu cizinců. Závěrem soud doplňuje, že „poskytnutí azylu“ je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky, který nelze zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně o pobytu cizinců (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Snaha o legalizaci pobytu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j.

7 Azs 138/2004-44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, nebo ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81), stejně jako ekonomické důvody (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, nebo ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65) nemohou být podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Soud k tomu rovněž dodává, že není úkolem žalovaného v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu posuzovat, zda žalobci k udělení pobytového oprávnění dle zákona o pobytu cizinců nebránila nějaká překážka např. v podobě správního vyhoštění, jak žalobce uváděl v žalobě.

V. Závěr a náklady řízení

24. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
25. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V Brně dne 25. července 2025

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce